Serenissimus Potentissimus Princeps ac Dominus Gustavus Adolphus D. G. Suecorum Gothorum Vandalorumq; Rex Victoriosissimus Magnus Princeps Finlandiæ, Esthoniæ, Careliæq; Dux, Dominus Ingriæ etc. à Mich: Joh. Miereveldio ex Exemplari, quod reperiri potuit, correctissimo depictus, atq; à Guly: Jac: Delfio hac formâ cælo in æternam ejus Principis memoriam expressus: Cum privilegio Illustr: D. D. Ord. General: fœd: Belgij ad annos octo A° Dom. CIↃ.IↃ.C.XXXIII.

GUSTAF II ADOLF. Efter ett kopparstick af M. J. Miereveld.

SEKLERNAS ARF.

1594 IX/XII 1894

af Mikael Lybeck.

Det sextonde seklet, gammalt och trött
af bördan det haft att bära
i arf efter likar, som blodigt dött,
lät kalla, när slutet var nära,
de döda seklernas följesven,
som har deras lefnadssaga
bevarad i minnet — och Häfden var den,
som hörde åldringen klaga:

„Jag nalkas grafven; de hundra år,
af hvilka lifvet för mig består,
ha snarligen gått till ända.
Omkring mig kvällen sin skymning bredt —
den långa vandringen var ej lätt,
och kunde jag återvända,
för visso blefve mitt mål ej blott
att gå den väg, som jag hittils gått.
Det värkligt stora jag velat
är halfgjord gärning . . . förfeladt.
Och dock: en konung min talan än
i kommande tid skall föra.
Han är ej korad bland vuxne män —
ett barn af i dag skall det göra!
När död och begrafven jag blifvit,
en hjältekonung af herskarstam
skall föra till jublande seger fram
den tro jag i arf honom gifvit.
Hans namn? Han äger ej namn ännu,
min unga glädje. Men framdeles du,
som vaktar det gångnas minne,
skall göra det kunnigt för allan tid!
Så kan jag, gamle, fara i frid,
när en gång stunden är inne.“

*

Det nittonde seklet, sjukligt och trött,
kom ofullgånget till världen.
Det hatar bördan, men finner sig nödt
och tvunget att fullfölja färden.
Man läser i anletsdragen
förakt för lifvet och skräck för att dö —
dess irrande blick är ömsom slö,
och ömsom hvass och förslagen.
En svärdets seger med ringa mått
det nittonde seklet mäter;
att döda och dödas är simpelt och rått . . .
det nittonde seklet, det fina,
har andra instinkter — det äter godt
och dricker godt, när det äter.
Hvad har det velat, hvad vill det mer,
som vore värdigt förmågan?
Den gamle sjuklingen hånfullt ler:
„I ären män af de mina —
mig tyckes nästan det höfdes er
att själfva besvara frågan.
Det värkligt stora jag nog förstår . . .
men trampar ofta hvad själf jag sår.“

Du tid, som stundar, vi se dig an
med oro, som ej vill vika.
Vårt eget sekels kommande man,
i hvilket tecken födes väl han
till världen . . . och oss tillika?
Det frö, som spirar i seklets kväll,
af tårarnas dagg har druckit.
Du store, kommande konung, hell! . .
du länge väntade —